

Minister Klimatu i Środowiska

DOP-WŚ.0500.55.2026.DT
4454816.18311799.14772544
Warszawa, 13-07-2026

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację Posła Bartosza Romowicza (znak: K10INT18225).

Temat: w sprawie odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzynę, o której mowa w art. 126 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z interpelacją nr K10INT18225 Posła Bartosza Romowicza przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Ad. pytania nr 1. Czy Ministerstwo rozpoczęło pracę nad zmianą przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w zakresie art. 126 ust. 1 w celu dostosowania ich do zgodności z przepisami Konstytucji RP? oraz pytania nr 2. Jeśli Ministerstwo nie rozpoczęło takich prac to z jakiego powodu i czy ma w zamiarze (i kiedy) te prace rozpocząć?

W procedowanym obecnie projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw (nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów – UD233) ujęto m.in. zmiany wynikające z konieczności dostosowania przepisów ustawy o ochronie przyrody do orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 lipca 2014 r., sygn. akt K 36/13.

Z projektem ustawy zmieniającej oraz postępowaniem prac legislacyjnych można się zapoznać na stronach Rządowego Centrum Legislacji –

<https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12408504/katalog/13193980>

Ad pytania nr 3. Czy Ministerstwo rozpoczęło pracę nad zmianą przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w zakresie art. 126 ust. 2 w celu rozszerzenie odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzynę określoną w ust. 1 o utracone korzyści? oraz pytania nr 4. Jeśli Ministerstwo nie rozpoczęło takich prac to z jakiego powodu i czy ma w zamiarze (i kiedy)

Ministerstwo nie prowadzi prac nad rozszerzeniem odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzęta, o których mowa w art. 126 ust. 1 o utracone korzyści.

Wydatkowanie środków publicznych co do zasady musi być transparentne i poparte konkretnymi dowodami. Wypłata odszkodowania winna być więc dokonywana w sytuacjach klarownych, w których nie ma wątpliwości co do ustalenia jego wysokości. Zasady wypłaty odszkodowań za rzeczywistą szkodę zostały unormowane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 8 lutego 2018 r. w sprawie szacowania szkód

wyrządzonych przez niektóre gatunki zwierząt objęte ochroną gatunkową (Dz.U. z 2024 r. poz. 1785, ze zm.).

Wyliczenie wysokości odszkodowania za szkodę wyrządzoną w odniesieniu do zwierząt następuje według wzoru:

dla jednego gatunku zwierząt: $W_o = C + C_u + C_l$

dla kilku gatunków zwierząt (W_{oc}): $W_{oc} = \sum W_o$

gdzie:

C – cena rynkowa zabitego, padłego w wyniku odniesionych ran lub uśmierconego zwierzęcia na dzień oględzin szkody (zł) – na podstawie wyników badań rynkowych udostępnianych stosownie do art. 5 ustawy z dnia 30 marca 2001 r. o rolniczych badaniach rynkowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1160), a w przypadku braku informacji w tym zakresie – na podstawie danych z innego źródła, pozwalających ustalić tę cenę w regionie wyrządzenia szkody,

C_u – koszt utylizacji padliny i jej transportu do najbliższego przedsiębiorstwa zajmującego się utylizacją padliny (zł) – na podstawie cennika przyjętego w tym przedsiębiorstwie, o ile koszt utylizacji nie jest refundowany przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa,

C_l – koszt wizyty lekarza weterynarii stwierdzającego padnięcie zwierzęcia, koszty leczenia okaleczonych zwierząt i wartość produktów leczniczych (zł) – na podstawie rachunków wystawionych przez tego lekarza i podmioty uprawnione do świadczenia usług lub dostarczania produktów w zakresie leczenia zwierząt.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że wszystkie składowe wzoru do obliczenia wysokości odszkodowania są zmienne i zależą od aktualnych cen rynkowych, są więc one możliwie najbliższe faktycznej wartości szkody w momencie jej powstania.

W tym kontekście, aby mówić o utraconych korzyściach musi istnieć pewien stan docelowy, do którego można by porównywać stan faktyczny wyrządzonej szkody. W przypadku zwierząt hodowlanych zasadne wydawałoby się użycie pojęcia docelowej wagi zwierzęcia hodowlanego. Niemniej należy zauważyć, że docelowa waga konkretnego zagryzionego osobnika może zależeć od kilku czynników, takich jak gatunek i rasa zwierzęcia, a także jego przeznaczenie, tzn. czy było ono hodowane na mięso czy np. na mleko, wełnę lub do dalszej reprodukcji. Ponadto, należy zauważyć, że np. przy owcach rasowych różnica w wadze dorosłego osobnika wg wzorca może dochodzić nawet do 30 kg. Natomiast przy osobnikach nierasowych często nie jest możliwe określenie jego docelowej wagi z racji braku wiedzy na temat dominującej rasy, z której pochodzi dany osobnik (waga dorosłych tryków w zależności od rasy wynosi od 40 do 140 kg). Nie jest więc możliwe, aby to osoba szacująca szkodę mogła określić, jaka jest docelowa waga zagryzionego zwierzęcia. Obowiązek wskazania takiej wagi musiałby więc spocząć na wnioskodawcy, co rodzi problem weryfikacji faktycznego przeznaczenia zwierzęcia. Utraconą korzyścią jest zysk, który poszkodowany z dużym stopniem prawdopodobieństwa uzyskałby, gdyby szkoda nie miała miejsca. Jest to więc strata hipotetyczna, a nie faktyczna. Rekompensaty za utracone korzyści oznaczałyby wypłatę kwot wyższych od aktualnej ceny rynkowej danego dobra,

a więc w praktyce zysk dla hodowcy. Taka sytuacja z kolei może potencjalnie prowadzić do nadużyć.

Z wyrazami szacunku

Z up. Ministra

Mikołaj Dorożala
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości: Departament Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów